

JUDE DEVERAUX
DOAMNA RÎULUI

Lady River
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX
DOAMNA RÎULUI

Capitolul 1

*Virginia Riverfront
Septembrie, 1803*

Mica tavernă era înconjurată de rafale de ploaie, iar lumina aurie a felinarului arunca umbre ciudate pe pereți. Soarele cald apusese, iar acum taverna era friguroasă. În spatele barului înalt de stejar, era o femeie drăguță cu părul lung, frumos și șaten, prins sub o bonetă de muselină albă, ce spăla urmele de noroi. În timp ce muncea, fredona o melodie și zîmbea, din cînd în cînd, făcînd gropițe în obraji.

Ușa din spate se deschise și, împreună cu aerul rece, intră o fată, care rămase pe loc cîteva clipe pentru a se obișnui cu lumina. Fata de la bar se uită la ea, oftă dezgustată și zise, în timp ce se grăbi spre ea:

– Leah, de cîte ori te văd, arăți din ce în ce mai rău. Stai jos să mai pun niște lemne pe foc, să te încălzești, spuse femeia în timp ce o așeză, pe fata ce tremura, pe un scaun și se duse să mai pună lemne pe foc. O privea pe sora ei mai mică, cu un

amestec de suspiciune și milă. Slăbise, deși nu părea posibil, pentru că nu mai avea de unde. Părea că-i ies oasele prin rochia lălfie și murdară; avea ochii încercânați, iar nasul, ars de soare, i se cojea. Pe un obraz era zgîriată, iar pe celălalt avea urme de sânge.

– El ți-a făcut-o? Întreabă fata de la bar dezgustată, în timp ce îi punea fetei în față o halbă cu bere.

Leah zîmbi, luă berea caldă, cu ambele mâini, și o bău dintr-o răsuflare.

– Ai făcut ceva, de te-a lovit?

– Nimic deosebit față de ce fac de obicei, spuse Leah după ce bău și se rezemă de spătarul scaunului.

– Leah, de ce nu...?

Leah o privi dur pe sora ei.

– Nu începe din nou, Bess, o avertiză ea. Am mai discutat despre asta. Tu fă ce ai de făcut, iar eu îmi port singură de grijă și îi supraveghez și pe copii.

Bess pufni nervoasă:

– E mult mai ușor să te întinzi pe spate pentru câțiva gentlemeni curați, cum fac eu, decât ce ai tu de făcut.

Leah nici măcar nu reacționează la vorbele pline de cruzime ale lui Bess. Se certaseră de prea multe ori pe tema asta ca să mai fie șocată. Cu doi ani în urmă, Bess a plecat de acasă și de la tatăl lor nebun care le bătea regulat, „pentru că femeile erau păcătoase din naștere”. Fata cea mai mare părăsise ferma dintre ape pentru a-și găsi o slujbă și, pe de altă parte, era „prietenoasă” cu câțiva bărbați. Bineînțeles că Leah lua bătaie pentru păcatele lui Bess. Acum Bess încerca să o convingă pe sora

ei să părăsească nenorocita de casă a lui taică-său. Dar Leah rămăsese să aibă grijă de cei șase copii mai mici, frații și surorile lor. Muncea pămîntul, gătea, repara casa și, mai presus de toate, îi apăra pe cei mici de mîna grea a tatălui lor.

– Uită-te la tine, zise Bess. Arăți de patruzeci și cinci de ani și cîți ai de fapt? Douăzeci și doi.

– Cred, spuse Leah obosită. Se așeza pe un scaun pentru prima oară în acea zi, iar băutura o relaxase. Ai ceva haine pentru mine? șopti ea.

Bess ar fi vrut să înceapă din nou, dar, în loc de asta, se duse în spatele teighelei și aduse șuncă rece, pîine și muștar. Puse farfuria pe masă, în fața lui Leah și se așeză lîngă ea. O observa cu coada ochiului cum ezita să mănînce.

– Dacă măcar îndrăznești să te gîndești să nu mănînci ca să le duci ălora mici, le iau și le mănînc. În fața ta.

Leah zîmbi și se repezi cu ambele mâini la mîncare. Cu gura plină și cu ochii în farfurie, spuse, așa, de parcă răspunsul nu ar fi contat prea mult:

– L-ai mai văzut în ultimul timp?

Bess îi aruncă o privire ascuțită.

– Doar nu te mai gîndești la... Începu ea, dar se opri. Rămase cu ochii fixați spre foc, privind în gol.

„Săraca Leah”, se gîndi ea. În anumite privințe, Leah se asemăna cu tatăl lor, încăpățînată și greu de convins, ca o piatră. Pentru Bess nu fusese greu să plece și să-și părăsească familia, dar pentru Leah, familia însemna totul, chiar dacă taică-său era un bătrîn lunatic și dement.

După ce a murit mama lor, Leah a luat hotărîrea să aibă grijă de copiii, pînă ce ultimul dintre ei va fi capabil să se descurce pe propriile-i picioare. Refuza să plece, indiferent ce i se întîmpla. Și cu încăpățînarea caracteristică, avea un vis de care se agăța cu disperare. Nu unul obișnuit, ca al lui Bess, de exemplu: mîncare, adăpost și căldură. Visul lui Leah era irealizabil.

Tînjea după un anume domn Wesley Stanford.

Cînd Leah era o fetiță mică, domnul Stanford venise la ei acasă, pusese cîteva întrebări și, ca mulțumire pentru răspunsurile frumoase pe care i le-a dat, a sărutat-o pe obraz și i-a dăruit o monedă de aur în valoare de douăzeci de dolari. Cînd Leah i-a povestit incidentul lui Bess, fetei i-au sclipit ochii. Bess ar fi vrut să-i cheltuiască imediat pe rochii noi, dar Leah a luat-o la fugă, țipînd că moneda a primit-o de la Wesley al ei și că îl iubea și că el o iubea și că se va mărita cu el cînd va fi mai mare.

Tot timpul, Bess a meditat unde ar fi putut ascunde moneda rămasă necheltuită. Începuse să se gîndească ce bine ar fi fost dacă Wesley i-ar fi oferit un buchet de flori. Încercase să uite de monedă, dar o observa pe Leah cum rămînea uneori privind în gol.

– La ce te gîndești? întreba Bess, iar Leah răspundea:

– La el. Bess ofta și pleca. Nu mai era nevoie s-o întrebe cine e el.

Cîțiva ani mai tîrziu, Bess a luat hotărîrea că nu mai poate locui cu taică-său, așa că părăsi ferma și își luă o slujbă în josul rîului, ca barmaniță. Elijah

Simmons și-a desfiat fiica cea mai mare și i-a interzis să mai vină la fermă sau să-și viziteze frații. Dar în timpul celor doi ani ce trecuseră, Leah reușise să scape de la fermă de cîteva ori ca s-o viziteze pe sora ei și să ia hainele pe care i le strîngea în timp. Oamenii ar fi vrut să ajute familia Simmons care era disperat de săracă, dar Elijah refuza încăpățînat, neacceptînd mila nimănu.

De cîte ori venea la tavernă, Leah întreba de Wesley Stanford. Acesta venea din cînd în cînd împreună cu fratele lui, iar Bess îi povestea cît de frumoși și de bogați erau. Îi spunea cît de fericită va fi cu el cînd se vor căsători. Pentru Bess era echivalent cu inventarea unui basm, dintre acelea care se spun la gura sobei în serile friguroase de iarnă și credea că și pentru Leah e la fel. Dar, cu cîteva luni în urmă, Bess a anunțat-o că Wesley s-a logodit cu o tînără frumoasă, Kimberly Shaw.

– Acum pe cine o să mai iubești? spuse Bess rîzînd, dar îi pieri zîmbetul, văzînd cum se albește Leah. Pe sub murdăria de pe fața ei, Leah arăta de parcă i s-ar fi scurs sîngele din trup.

– Leah, doar nu te gîndeai la ceva serios cu un bărbat ca Wesley. El e bogat, foarte bogat, și nici nu ar permite ca două sărmane ca noi să stea măcar la un metru de el. Această domnișoară Shaw face parte din clasa lui socială.

Tăcută, Leah s-a ridicat de pe scaun și a ieșit pe ușă.

Bess a fugit după ea și a apucat-o de braț.

– A fost doar un vis, nu-ți dai seama? Făcu o pauză. Dar unul dintre grădinarii lui Wesley vrea să se însoare cu o fată din zona noastră.

Leah nu a răspuns nimic, dar, încă palidă, părăsise taverna, iar data următoare, când a venit în vizită, s-a purtat de parcă nu ar fi auzit niciodată că Wesley Stanford e logodit. O rugase pe Bess să-i mai povestească despre el. De data asta Bess a încercat să se împotrivescă, amintindu-i că e logodit. Dar Leah se uită atît de urît la ea, încît își înghiți vorbele. Cu toate că părea fragilă, știa să se impună cînd era cazul.

De atunci, Bess nu a mai contrazis-o și, de cîte ori venea Leah pe la ea, îi povestea de ultima vizită a lui Wesley. Nu menționase că trecea mai des acum, pentru că taverna se situa la jumătatea drumului dintre casa lui și cea a familiei Shaw.

Acum, Leah, rezemată de spătarul scaunului, își strecură mîna în buzunar și mîngîie moneda pe care i-o dăduse Wesley cu cîțiva ani în urmă. Nu mai avea nici un semn pe ea, de cît o mîngîiase. Au fost multe nopți în care nu putea adormi din cauza durerii cauzate de bătăile pe care i le dădea taică-său și în care lua moneda și o mîngîia gîndindu-se la fiecare moment pe care l-a petrecut cu Wesley Stanford. A sărutat-o pe obraz și din cîte știa era singurul sărut pe care îl primise în viața ei. Uneori, Bess spunea că e un încrezut, că se crede un zeu, mai presus de toți, dar Leah știa ce suflet bun are, știa că nu mulți ar fi sărutat o fetiță slăbănoagă și pe deasupra să-i mai dea și bani. Oamenii răi și aroganți nu fac asemenea gesturi. Bess nu îl

cunoștea ca ea. Într-o zi, se gîndea ea, se va întîlni cu Wesley, iar el va citi dragostea din ochii ei și...

– Leah, țipă Bess. Nu adormi. Bătrînul o să-ți simtă lipsa. Trebuie să te întorci.

– Știu. Dar e atît de bine și de cald aici.

– Ai putea să stai tot timpul dacă...

Leah se sculă de pe scaun, tăindu-i vorba lui Bess.

– Mulțumesc pentru tot, Bess, ne vedem luna viitoare. Nu știu ce am fi făcut fără tine și fără...

Ușa mare și grea se deschise și intră un bărbat înalt ce o trînti în urma lui.

– Oh, Dumnezeule, șopti Bess, ca paralizată, după care sări de pe scaun să-l întîmpine. E o vreme îngrozitoare afară, domnule Stanford. Dați-mi voie să vă ajut, spuse ea, luîndu-i pelerina de pe umeri și uitîndu-se la Leah, care rămăsese cu gura căscată.

Nu se schimbase prea mult, se gîndea Leah. Parcă era totuși mai înalt și mai musculos decît și-l amintea ea, parcă și mai chipeș. Părul negru și ondulat îi ajungea pînă la umeri, avea picături de apă pe gene, făcîndu-i ochii mai întunecați, mai intenși. Bess stătea pe vîrfurile picioarelor, ca să ajungă să-i șteargă apa de pe jacheta de lînă verde-închis. Picioarele lungi și musculoase erau îmbrăcate în pantaloni de lînă, largi sus și strîmți jos, și avea cizme de piele ce îi veneau pînă la genunchi.

– Nu eram sigur dacă e deschis. Ben nu vă da niciodată liber? o întrebă el pe Bess, referindu-se la șeful ei.

– Numai dacă e sigur că sînt ocupată cu altceva. Nu e nimeni cu care să-mi petrec seara, așa că mă ocup de bar, se alintă ea. Acum luați loc și dați-mi voie să vă aduc ceva de băut.

Bess îl conduse spre teigheaua barului, încercînd să-l țină cu spatele la Leah, care rămăsese țeapănă în mijlocul camerei, privindu-l cu ochii larg deschiși.

Wes se eliberă de mîinile ce îl împingeau.

– Ce vrei să-mi faci, Bess? Apoi o văzu pe Leah, iar Bess observă licărul de curiozitate din ochii lui. O privea, așa cum un bărbat se uită la o femeie. Cine e... prietena asta drăguță a ta, Bess?

„Ce bărbat manierat”, se gîndi Bess.

– E sora mea, Leah, spuse Bess cu jumătate de glas. Leah, mai bine te-ai duce acasă.

– Mai am timp, spuse Leah, pășind în lumină; Bess își privi sora cu ochii unui străin și văzu cum sărăcia și munca grea plutesc ca un nor deasupra ei. Dar pe Leah se părea că nu o interesează înfățișarea ei. Se uita fix la Wesley, care începuse să o studieze cu interes.

– Poate că doamnele vor bea cu mine un pahar cu bere.

Bess se puse între Leah și Wes. Leah, în naivitatea ei, îl privea pe Wes așa cum ar fi făcut-o numai o prostituată.

– Am treabă, iar Leah tocmai pleca. Spuse asta privind-o cu subînțeleș pe sora ei.

– Nu mă așteaptă nimeni acasă, zise Leah, ignorînd-o pe Bess. Îmi face plăcere să beau cu tine un pahar, Wesley. Pronunțase numele de

parcă îl spunea așa de sute de ori pe zi – cum și făcea de altfel – și nu observă cum el își ridică sprîncenele curios.

– E bună berea, spuse ea.

Wes se uită la fața ei murdară și zgîriată, înainte de a trage banca să se așeze.

– Adu niște beri, îi zise încet lui Bess.

– Lucrezi pentru Ben? o întrebă Wes pe Leah.

– Încă mai locuiesc cu familia. Îl mînca din ochi, amintindu-și fiecare unghi al figurii lui, memorîndu-i fiecare trăsătură. Ai mai găsit-o pe soția prietenului tău? întrebă ea, referindu-se la prima dată cînd îl întîlnise pe Wes.

Pentru moment nu-și dădu seama despre ce era vorba.

– Soția lui Clay? întrebă el, apoi zîmbi, uluit. Nu se poate să fii fetița aceea care ne-a ajutat!

Tăcută, Leah puse pe masă moneda de aur, de parcă ar fi îndeplinit un ritual.

Întrebător, Wes o privi în lumină, uitîndu-se la găurica făcută pe marginea monedei.

– Cum...? întrebă el.

– Cu un cui, spuse ea zîmbitoare. Mi-a luat ceva timp să fac gaura, dar mi-era frică să nu o pierd dacă nu o leg cu o ață de gît.

Wesley puse moneda înapoi pe masă, uimit. Cum o fi păstrat moneda cînd era evident că avea nevoie de atîtea lucruri? Părul ei, îngrozitor de murdar, era ascuns parțial de o bonetă și se întrebă ce culoare o fi avut odată.

Cînd Leah întinse mîna să ia moneda, îi atinse degetele și, oprindu-și respirația, îi admiră unghiile curate.

Bess trînti halbele, în timp ce o privea pe Leah.

– Domnule Stanford, de ce nu-i povestești surorii mele cu ce tînără frumoasă și încîntătoare urmează să te căsătorești? Lui Leah i-ar plăcea să știe totul despre ea. Spune-i cît de drăguță este, cum dansează, ce haine frumoase are.

Wes își trase mîna și începu să rîdă.

– Poate că ar trebui să-i spui tu, Bess, că văd că știi multe despre viitoarea mea soție.

– Cred că așa o să fac, spuse Bess, trăgîndu-și un scaun de la o masă din apropiere și vrînd să se așeze. Dar privirea lui Leah nu-i permise.

– Aș prefera să-l ascult pe Wesley, spuse Leah încet, dar cu ochii la Bess.

Se priviră un moment. De ce încerca să-și protejeze sora? Doar asta voia de la ea! Of, dacă ar fi mai puțin serioasă cu sentimentele pe care le avea pentru acest bărbat. Oftînd, Bess îi lăsă singuri.

Wes luă o înghițitură zdravănă de bere, în timp ce o privea pe fata de lîngă el și se întreba de cînd era prostituată. Era bună în a atrage atenția unui bărbat în ciuda înfățișării respingătoare. Îl privea de parcă toată viața nu l-ar fi așteptat decît pe el. Îl flata, dar îl și descuraja. Se simțea de parcă i-ar fi datorat ceva.

– Ce spuneai, Wesley? Întrebă Leah apropiindu-se de el, atît de mult, încît îi simți mirosul oribil.

– Kimberly, spuse el cu jumătate de gură. Ar fi trebuit să se gîndească la Kim, dacă nu era tentat

de vrăjitoarea asta. Ești sigură că vrei să asculți? Adică, de obicei, femeilor nu le place să li se povestească despre alte femei.

– Vreau să știu tot ce se poate ști despre tine, spuse ea sinceră.

– Nu sînt prea multe de spus. Ne-am cunoscut cu doi ani în urmă, cînd a venit în vizită la fratele ei, Steven Shaw. Părinții lor au murit cînd copiii erau mici, iar Kimberly a fost trimisă în Est să locuiască cu un unchi și o mătușă, în timp ce Steve a rămas aici cu rudele.

„Nu sînt prea multe de spus”, dar vorbăria lui Wesley se transformă într-o oră și jumătate de povestire. Wes s-a îndrăgostit pe loc de frumoasa Kimberly, concușînd cu încă vreo douăzeci de bărbați, și i-au trebuit vreo doi ani ca s-o cucerească. Apoi îi povesti cît de drăguță e Kim, cît de blîndă, de delicată, cît de mult iubea frumosul, cărțile și muzica.

Mîinile lui Leah strîngeau atît de tare cana de cositor, încît degetele i se albiseră.

– Te vei căsători în curînd? șopti ea.

– În primăvară. În aprilie. Apoi, toți trei, inclusiv Steven, vom pleca către Kentucky. Am cumpărat pămînt acolo.

– Vei părăsi Virginia? Își pierduse respirația. Dar ce faci cu plantația de aici?

– Nu cred că Virginia e îndeajuns de mare pentru mine și pentru fratele meu. De cînd mă știu, și am treizeci și patru de ani, sînt cunoscut ca fratele mai mic al lui Travis. Asta m-a făcut să-mi doresc un loc care să fie numai al meu. Și apoi, îmi

place perspectiva de a o lua de la început cu o femeie frumoasă lângă mine.

– N-o să te mai întorci? șopti ea.

– Probabil că nu, răspunse el, contrariat de seriozitatea ei. Se simțea atras de ea, în ciuda faptului că arăta îngrozitor și mirosea și mai și. S-a oprit ploaia și mai bine m-aș duce acasă. Se ridică. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Aruncă trei monede pe masă, costul consumației. Ne vedem săptămîna viitoare, Bess, strigă el de la ușă.

Leah o luă imediat după el, dar Bess o prinse de braț.

– Ești sigură că știi ce faci?

Leah își trase mîna.

– Am crezut că ai vrut întotdeauna să fac bărbații fericiți.

– Să-i faci fericiți da, dar mi-e teamă că tu ești obsedată de Wesley Stanford. Vei suferi, vei fi rănită mai mult decît de bătăile tatei. Nu știi nimic despre bărbați. Nu știi decît să scormonești în pămînt după plante și să faci mîncare. Nu știi...

– Poate că o să învătă! șuieră Leah printre dinți. Îl iubesc, iar el va pleca în curînd, deci nu am decît o singură șansă pe care nu am de gînd s-o pierd.

– Te rog, Leah, te rog, nu te duce după el. Se va întîmpla ceva îngrozitor, știu asta.

– Nimic îngrozitor nu se va întîmpla, spuse Leah calmă și ieși pe ușă.

Wesley tocmai se urca pe cal.

– Mă iei și pe mine pe cal? îi spuse Leah.

Wes stătea drept, privind-o în lumina lunii și dorindu-și din inimă ca fata să plece. Era ceva la ea

care aproape că îl înfricoșă, de parcă soarta i-ar fi adus unul în fața celuilalt, ca și cum ce se va întîmpla era inevitabil. Și la dracu'! De cînd s-a logodit cu Kimberly i-a fost atît de credincios și plănuiuse să rămînă așa pînă la căsătorie. Nu că nu ar fi vrut să se culce cu fata, dar ceea ce îl speria erau profunzimea și seriozitatea ei.

– Hai să ne plimbăm, spuse el, ținînd calul de hățuri; nu voia să simtă trupul mic și subțire al lui Leah lângă al lui pe cal.

Leah nu s-a simțit niciodată atît de vie. Era cu omul pe care îl iubea. Asta era tot ce își visase de cînd era copil. Cu o mînă pe moneda din buzunar, își strecură brațul pe sub brațul lui Wesley.

Se uită la ea; ori lumina lunii îi juca o festă, ori din cauza întunericului, părea drăguță. Murdăria și zgîrieturile nu se mai vedeau, abia acum observa ce buze pline are și ce ochi mari, seducători. Oftă ca un om care nu mai putea face nimic și începu să meargă alături de ea.

Inima lui Leah bătea mai repede de cînd pleaseră din tavernă. Conștiința tulburată de trei căni cu bere îi spunea că Bess are dreptate și că nu are ce căuta acolo. Dar se gîndea că e singura ei șansă de dragoste și că va profita de ea. Mai tîrziu, cînd Wesley va fi departe, și cînd ea va rămîne cu familia ei, își va putea aminti de seara asta. Poate că o va săruta din nou.

Se uită la Wesley, iar gîndurile i se reflectau în privire; el, fără nici un gînd, îi dădu capul pe spate și o sărută.